

на смерть казати, що час уже пити отруту, то вони лаяли мене, проклинали. Але від тебе я сього не сподіюсь, бо ніколи ще в тюрмі не було людини ласкавійшої й правдивійшої за тебе. Не на мене тобі треба гніватись, а на других, на тих, хто винен у своїй смерті. Ти знаєш, з якою звісткою прийшов я до тебе. Прощай, витерпи твердо те, чого ми не маємо сили відмінити,

І він відійшов від Сократового ліжка, бо не міг здержати сліз.

Сократ сказав йому:

— Прощай, зроблю все, як треба. — Потім сказав до учеників:

— Се дуже гарний чоловік. Він часто приходив до мене поговорити. Як щиро жалує він за мною! А тепер, други мої, час уже: скажіть, щоби несли отруту.

Оден ученик почав просити:

— Чого, учителю, ти так поспішаєш ся. Сонце ще не зайшло. Інші ще й по заході сонця і пють, і їдять, з друзями розмовляють, а ти як поспішаєш ся.

— Так роблять ті, кому дорого хоч на хвилинку протягти жите. — сказав Сократ. — А моє жите скінчилось, на що ж його тягти? Кажіть, щоби несли отруту.

Оден ученик післав вартового по отруту. Прийшов тюремний доглядач і приніс Сократови начине з розведеною отрутою.

— Спасибі тобі, друже, — сказав Сократ, — навчи, що мені тепер робити.

— Як випеш отруту, — сказав доглядач,